

KIS TRAP

»CSIBA TE!« (Lásd a 15. lapon.)

1. szám. — 1879.

Ára negyedévre 1 frt. 40. kr.

XVI. kötet.

AZ ARANY SERLEG.

— Elbeszélés. —

zt hiszem, nem sokan éltek olyan boldog és elégedett gyermekéveket, mint én. Kétségkívül vannak sokan, kik gazdagabbak, kik fényesebb kastélyban nőttek fel, nagyobbserű mulatságokban vettek részt; de nem voltak boldogabbak, nem voltak kedvesebb, szeretőbb szülők, őszintébb barátaik, kellemesebb, derültebb otthonjuk, mint nekem. Talán épen ezért is jutott eszembe, hogy elmondjak nektek egy kis történetet, melyre most öreg koromban is, örömmel emlékezem vissza s mely akkoriban nem csekély feltűnést okozott Apátfalván.

Apátfalva volt neve a falunak, melyben jó szüleinkkel laktunk. Ezt a nevet egy hajdani apátságtól nyerte, mely házunktól nem messze egy domboldalon emelkedett, vagyis inkább már omladozott; mert régen, nagyon régen volt az, mikor ez az apátság még pompás, nagyserű épület volt s szép templomában a szent ének fölhangzott. Most már romokban hevert több mint száz esztendő óta s lassanként mindinkább omladozott. Vad folyondár kuszott fel a falakon; az udvart, a templom helyét cserjés bozót nőtte be, nem járt oda többé ajtatos nép, hogy a szent atyák böles szavait hallgassa; csak mi gyermekek jártunk majd mindennap a romok közé játszani, kapaszkodni nyaktörő magasba s elbujni egy-egy kedves, esőndes zugocskába, hol aztán kedvünkre cseveghettünk, mesélgethettünk. Ez volt legkedvesebb játszóhelyünk.

Házunk is, melyben jó szüleinkkel laktunk, ódon, régi épület volt, vastag falakkal, kicsiny ablakokkal, hosszú folyosókkal, minőket hajdanában, a régi időkben szoktak volt építeni. Városi embernek talán nem tetszett volna ez az ódivatu ház, de nekünk gyermekeknek kedvesebb és szebb volt ez akármilyen fényes palotánál. Szüleinknek is kedves volt a régi hajlék s ha apánknak valamely jó barátja tanácsolta, hogy építtessen új, divatosabb házat, mindig csak azt felelte:

— E házhoz fűződik atyám, nagyatyám emléke, itt éltem boldog gyermekéveimet, itt akarok meg is halni és kívánom, hogy gyermekeim is tiszteletben tartásák ősi hajlékunkat, még ha szerencsések és gazdagok lennének is majd egykoron.

Akkor mi gyermekek még nem is gondoltunk arra, hogy az másképp is lehet a világon, hogy vannak emberek, akik, ha a szerencse kedvez nekik, megfélemlenek a szerény helyről, ahol fölnevekedtek. Mi nem ábrándoztunk gazdagságról, pompáról, mi teljesen boldogok voltunk a mi kedves ódon házunkban. Pedig nem élünk épen nagy bőségben, nem is kényeztettek el; hanem mindent kipótolt a szeretet, mely egymáshoz fűzött. Atyánk, Apátfalvi Gábor, szorgalmas és takarékos gazda volt, kis birtokából munkával és ügyességgel szerzett annyit, hogy szükségünkről mindig gondoskodhatott; mámank pedig a legjobb mama volt a világon, ki szigorral, de szeretettel is nevelt, oktatótt s kiért életünket is áldoztuk volna.

Négyen voltunk testvérek s szüleinket is, egymást is őszintén szerettük. Per

sze, azért volt elég zenebona a háznál, mert bizony nem mindnyájan voltunk afféle csöndes, szelid gyermekek. Ingerkedés, sirás, duzzogás nálunk is volt, mint akárhol más gyermekek között; de épen mert igazi szeretet fűzött egymáshoz, mindig csakhamar meglett a béke s csak annál vidámabban folytattuk játékaikat.

Legidősebb volt közöttünk Gábor, ki mint első szülött fia atyánk nevét viselte s kit mindnyájan »kis gazdának« nevezünk, mert valósággal az is volt. Szorgalmasan tanult, de még inkább szeretett a gazdaság körül járkalni, a szántókat, aratókat, cséplőket nézni, lovakra, ökrökre felügyelni s egészen büszke volt, ha apácska valamit reá bizott. Különben csöndes, komoly fiu volt, a pajkos játékokban soha sem vett részt, de azért midnyájan őt szerettük talán legjobban, oly jószívü, oly őszinte volt. Ha Gábor valamit mondott, annak igazságában kételkedni nem lehetett s ha valamit megígért, arra biztosan lehetett számítani. Különösen kedvence volt apácskának és — nekem.

Én voltam a második és körülbelől hasonló Gáborhoz, csak hogy leány létemre persze félenkebb voltam; ha Gábor volt a kis gazda, én voltam a »kis gazdasszony« s szintén örömem telt benne, ha mamánknak segítségére lehettem.

Egészen különböző volt másik két testvérünk. Ödön valóságos eleven kis ördög volt, ki egy pillanatig sem nyughatott; élénk eszü, heves fiu létére a csöndes falusi élet neki volt legkevésbé kedvére és mikor esténként egybegyűlünk és csináltunk terveket, ki mi akar lenni: Ödön nagyszerü terveket mondott

el, milyen tudós, vagy katona, vagy épen minister akar ő lenni. Kömnyen tanult és annyi bizonyos, hogy többet tudott, mint mi öregebbek is. E mellett ingerkedő, pajzánkodó is volt s gyakran megríkatta főleg Etelkát, legkisebb testvérünket. Ez pedig szakasztott mása volt Ödönnek: mindig izgett-mozgott, szeleskedett s nem volt rá nézve keservebb dolog, mint ha könyvnél vagy varrásnál sokáig kellett ülnie.

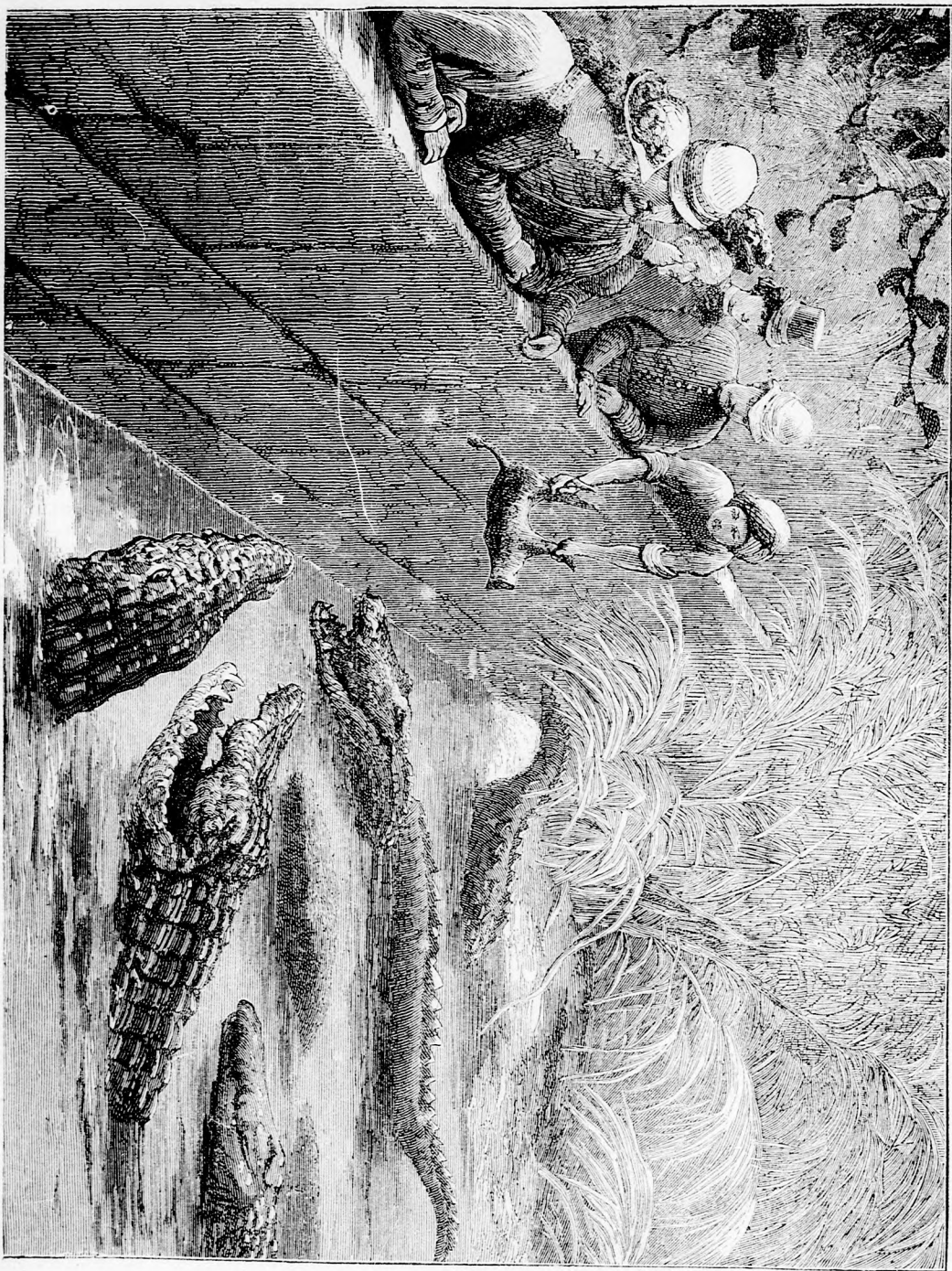
Ilyen vegyes volt a mi tarsaságunk, de épen azért volt talán kellemes és mulatságos. Iskolába az alig félmérföldnyire fekvő kis városba jártunk, még pedig gyakran, ha szép idő volt, gyalog, különben egyfogatu kis kocsin. Ez volt legfőbb gyönyörüségeink egyike; a fiuk maguk hajtották a derék pej lovacskát s ha Gábor volt a kocsis, minden jól ment; de bezzeg, ha Ödön kapta kezébe a gyeplőt, akkor volt riadás és sikoltozás! Szerencsére bajunk soha sem történt, mert ott volt velünk a komoly Gábor, kinek még Ödön is engedelmeskedett. Télen szánkáztunk s így egész öröm volt iskolába járnunk; otthon aztán annál jobban esett az ebéd, ozsonna, azután pedig a tanulás és a játék, főképp pedig a séta az apátság romjaihoz, kedvencz mulató helyünkhöz.

(Folyt. köv.)

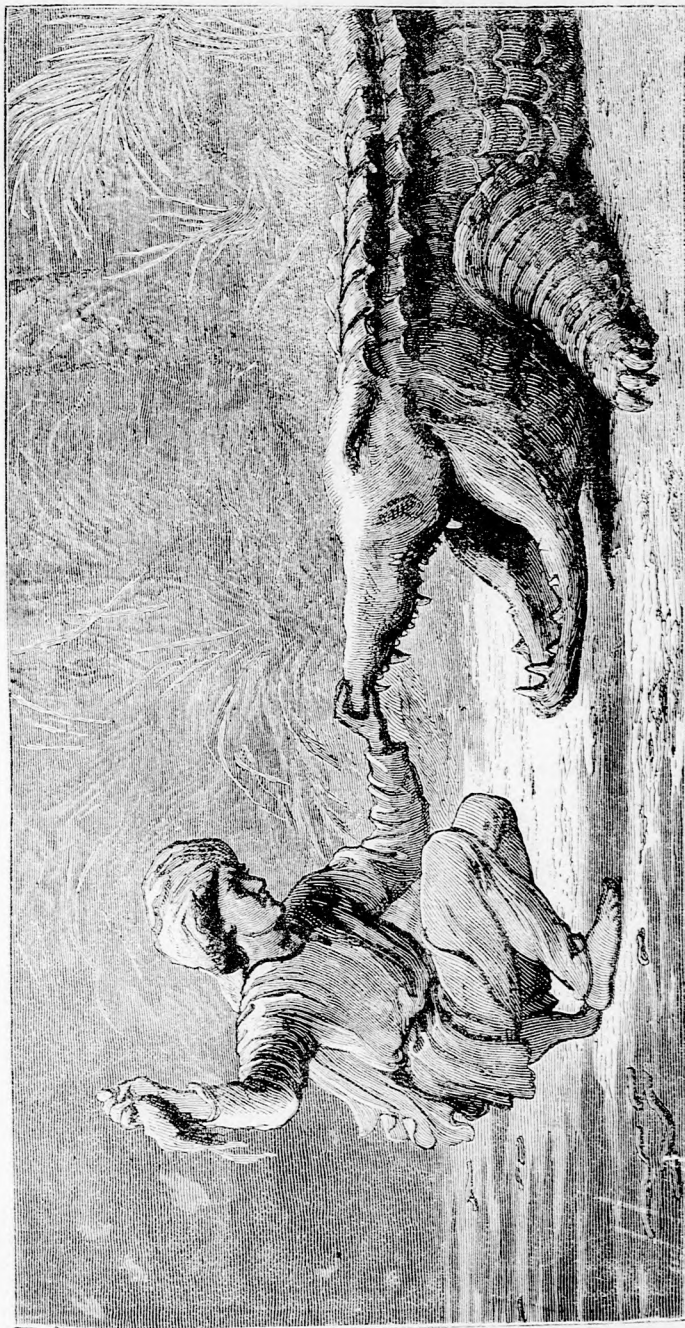
KÉPREJTVÉNY.

IX Pius

SZENT ALLIGATOROK. A község előtt. (Lásd a 15. lapon.)

SZENT ALLIGÁTOROK A nagyapó. (Lásd a 15. lapon.)

A MAMA MESÉI.

A »Kis Lap« olvasói számára francziából fordította: Mihály bácsi.

I. A diák köpönyege.

Egy szalamankai fiatal tanuló, kinek ruhája nagyon megkopott, erszénye pedig nem volt épen nagyon tele, egy napon a városnak zsebárosok által lakott félre eső negyedébe ment. Itt belépett egy boltba és felöltőt kért. A kereskedő, miután tetőtől talpig végig nézegette vevőjét, egész megvetéssel mondá:

— Midőn belépett, bizonynyal találkozott egy kicsike öreg emberrel, a ki ime e széken fekvő ruhát adta el nekem. Ugy gondolom, önnek épen jó lesz, mert megbocsássa, fiatal barátom, de ön nem látszik oly állapotban lenni, hogy valami nagy vásárlást tehessen.

— Én nem kérek semmit hitelbe, felelé büszkén a tanuló, és minthogy készpénzzel fizetek, nem szükséges, hogy a helyzetemmel törődjék. Egyébiránt hadd lássam azt a ruhát! Ha megtetszik, csufozkodása daczára is megveszem.

A kereskedő elővette a köpönyeget és miután a ruhát minden oldalról megvizsgálta s a zsebeit kikutatta, hogy a ki eladta, nem felejtett-e benne valamit — segített az ifjunak, hogy felöltse és mindketten örömmel látták, hogy a ruha alkalmas. A tanuló alku nélkül kifizette az árát, — a zsebáros pedig a pénz láttára nagyon alázatos lett és egészen udvariasan mondá:

— Kedves ifiur, ha más alkalommal is szüksége lenne, ne feledje el boltomat; itt, a mint láthatja, jót és szépet talál mindig.

A tanuló nem felelt semmit, hanem baha sietett szállására.

Midőn szobácskájába visszavonult, kedvetlenül számítgatta erszénye maradványát. — Fájdalom, az már igen csekély volt, és a fiatal ember pénze szaporodását senkitől nem is várhatta, mert árva volt. A szüleiről reá maradt kis házikót eladta, hogy a szalamankai egyetemen tanulmányait bevégezhesse, — jóformán kenyeren és vizen élt, szalmán aludt és igen egyszerűen öltözködött, hogy megfizethesse a könyveket és a tandíjat. Csak midőn már egészen használhatlanná vált felöltőnye, akkor határozta el magát, hogy a zsebárushoz megy és mást vásárol.

Ez időben pályázat volt az egyetemnél, és számos hallgató jelenlétében hirdették ki azok nevét, kik a legjobb munkát adták be s kiket azután nagy pompával megkoszoroztak. A mi fiatal tanuló, miután jól és sokat dolgozott, szintén kedvező eredményt remélhetett; de minél inkább közeledett a pillanat, annál inkább félt, hogy ő nem lesz a nyertesek között. A szegény gyermek oly szerencsét-

len volt, hogy többé már semmiben sem bízott.

Ez alkalomra vette a felöltőt. Haza érkezvén, le tette öltönyét az ágyra, hogy erszényét megvizsgálhassa és midőn szomoruan össze-vissza számítgatta megmaradt pénzeeskéjét, kezébe vette a felöltőt, hogy azt közelebről megvizsgálja; ekkor nagy meglepetéssel észrevette, hogy a köpenyegnek nincs fonákja s oly mesterségesen van össze tűzve, hogy mindkét oldalról viselhető. Ezen fölfedezésnek nagyon megörült, mert így annyiba vehette, mintha két köpenyegé volna. Azonnal fölpróbálta új kincsét s amint a tükör elébe lépett, bámulva látta, milyen pompásan illik, milyen finom és urias szabásu, de még inkább bámult azon, hogy többi régi ruhái, melyeket viselt, épen oly szépeknek és finomaknak látszottak. Azután kifordította a köpenyegét, s a másik oldalról vette fel, kíváncsl lévén, jól illik-e ugy is? De hiába változtatta állását, — semmi alakot nem vett észre, pedig a nap besütött szerény lakásába, a legesekélyebb tárgy árnyéka is látható volt, csak a saját árnyékát nem láthatta. A bámulat és rémület miatt jó ideig mozdulatlanul maradt, aztán egyszerre oldalzsebébe valami nehezett érzett, oda kapott és — pénzzel telt erszényt húzott ki.

— Oh Istenem, mit tegyek? Hiszen én az ördög martaléka lettem! Csak az képes az emberen ily babonáságot végrehajtani.

E szavak után elvetette a felöltönyt és az erszényt, székre hanyatlott és a legnagyobb szomorúságnak engedte át magát. És amint ekkép gondolatokba mélyedt,

vállain hirtelen egy kéz érintését érezte; reszkette emelte föl fejét, és egy tiszteletre méltó öreg embert látott maga előtt, kinek kedves külseje kissé megnyugtatta.

— Nyugodjál meg, gyermek, mondá az öreg, nem a gonosz szellemnek vagy martaléka; nyugodt lelki ismerettel használhatod ezt az ajándékot, én a tanulók védő szelleme vagyok, és csak akkor hagyom el őket, midőn megfélelkeznek kötelességükről és ha ellenkeznek abban, amit az ő javukra tenni akarok. Tudtam, hogy ruhát még vásárolni és én magam vittem e köpenyegét a kereskedőhöz, hogy neked adja el. E ruha egyik oldalának az a tulajdonsága van, hogy mindig ujnak tűnik fel, s a többi ruhadarabnak is új színt kölcsönöz; a másik oldala pedig láthatatlanná teszi az embert, s elviszi oda, hova eljutni akar, és teljesíti minden kívánságát. De nemcsak magadon segíthetsz, hanem más szerencsétleneken is, mert ez az erszény mindannyiszor megtelik, valahányszor annak tartalmát hasznos dologra fordítottad. Használd tehát ez ajándékot, de vissza ne élj vele, mert ha e bűvös hatalmat rossz tettekre fordítanád, a bűnhődés nyomban utólerne. Három havi időt engedek. Igyekezzél, hogy ez az idő saját hibád által meg ne rövidüljön. S most menj az egyetemre, hogy lássad, ami ott történik. Isten veled!

A fiatal ember szinte néma lett bámulatában, s az öreg ember eltűnését csak akkor vette észre, midőn felelni akart neki. Egyébiránt most már teljesen meg volt nyugtatva, mert nem hitte lehetőknek, hogy egy ilyen szellem hazugsággal

(Folytatása a 10. lapon.)

HUH, BE HIDEG VAN! (Lásd a 10. lapon.)

(Folytatás a 7. laphoz.)

akarjon egy szegény gyermeket gonosz hajlamának játékává tenni. Jó kedvvel fogott tehát az öltözködéshez, elhatározván, hogy még az nap este megkísérte bűvös hatalmát.

Fölvette tehát ruháját arról az oldalról, mely őt láthatatlanul tette, és ott tette az egyetem szobájában, a hol az egyetemi bírálók egybegyülve valának. Vitatkoztak élénken minden egyes tanulónak érdemeiről, valamint a munkákról, melyeket a következő napon megjutalmazni kellett. Minden osztályozva volt már, csak is az első jutalomról volt még vita, kinek adassék a három pályázó közül. Az első jutalom tanári állomást biztosított a nyertesnek, és ezért dolgozott oly szorgalmasan a mi ifju emberünk is. Odalépett tehát a tanácskozási asztal közelébe, hol észrevette, hogy az ő dolgozata nincs a többi között.

(Vége következik.)

HUH, BE HIDEG VAN!

(Képpel a 8—9. lapokon.)

TÉL apó, a bozontos, jégcsapos, hópihés szakállú Tél apó, kedvére garázdálkodik odakint. Vastag hótakaróval fedi el a földet s növénynek, virágnak nem enged kibujni s az embernek is, aki merészkedik a meleg kályhától a szabadba menni, ugyancsak megcsipi orrát-fülét.

De azért Tél apótól még sem ijedünk meg nagyon. Beburkolózunk jó téli ruháinkba és csak azért is kimegyünk sétálni, hogy gyönyörködjünk a megváltozott természetben. Ahol nyáron puha pázsiton sétáltunk, ott most keményre fagyott hó csikorog talpunk alatt; a fákon zöld lomb helyett fagyos zuzmara fehérlik ezüstös fényben, madarak nem csevegnek az ágakon, csak egy-egy éhes, fagyos-

kodó verébke kér csicseregve morzsát jutalmul hűségeért, hogy ebben a keserves hidegben is itt maradt nálunk, lesve a kedves tavaszt, amikor újból kezdheti hasznos munkáját, a kártékony hernyók és rovarok pusztítását. Jó gyermekek meg is könyörülnek rajta és dobnak neki morzsalékot.

A kis Blanka is kikocsizott mamájával és a nénikéssel a ligetbe s kedvvel ropogtatja lábai alatt a havat. Nem is fázik annyira, mint a néni, sőt úgy látom, szeretne kissé letérni az utról, hogy amott nem messze a gyermekekkel ő is hólapdát csináljon és hóbabát építsen. De hiába huzakodik, Irma néni nem ereszti a kis bohót; ünnepi ruhája nem arra való, hogy a hóban futkározzon s bizony hamarabb meg is fáznék, mint gondatlan eszeckéjével hiszi.

És csakugyan, alig sétáltak egy kis ideig, Blanka kezdi legszaporábban emelgetni lábacskáit és ugyancsak örül, amint a kocsihoz visszatérnek s gyorsan hazahajtatnak a meleg szobába; itt aztán kipirosodott arczczal, mosolygva néz ki az ablakon és ismétli:

— Huh, be hideg van!

FÓKA-TANYA.

(Képpel a 16. lapon.)

AVÉGTELEN tenger ezerféle érdekes lakosai között a legérdekesebbek egyike a fóka, e melegvérű, félig vízi, félig szárazföldi állat. A fóka tulajdonképen jobban érzi magát a vízben, mert uszni pompásan tud és eledelét: a kisebb halakat szintén csak ott találja; de azért mégis szeret a szárazföldön tanyázni, ám-bár itt nagyon ügyetlenül mozog, mert lábai alig vannak, csak nagy uszonyai, melyek segítségével aztán a szárazon buk-dácsolva mászkál.

Nyáron, mikor nagy a meleg, a fókák roppant seregekben vonulnak észak felé a hidegebb tájakra s itt egyes szigeteken

választanak tanyát. Kimásznak a vízből és oly sűrűn ellepik a partot, hogy mért-földnyire alig látszik a föld s ezer meg ezer fóka nyújtózkodik egymás mellett. Az öregek többnyire nyugodtan ülnek s gyakran napokig sem mozdulnak helyből. ellenben a fiatalok vígan ficzkádoznak, be-bemennek a vízbe, lubiczkolnak, kergetőznek, majd ismét kimásznak a partra és megpihennek az öregek mellett. Mikor aztán beköszön az ősz, a hideg, akkor a fóka-sereg megmozdul s ismét a tengerbe költözik, honnan hónapokig ki nem jő többé, míg a következő évben újból be nem áll a meleg időszak.

A szigeteken azonban a fóka sereg nem mindig pihen háborítlanul, mert a fókavadászok jól ismerik e helyeket és fölkeresik. A fókának zsirja és bőre drága portéka, ezért szorgalmasan vadásznak is a fókára. Ez a vadászat nem veszedelmes és nem is nagyon nehéz, mert a fóka félénk állat, e mellett pedig a szárazon nagyon nehezen tud mozogni, úgy hogy nemcsak megölni, hanem elevenen elfogni is könnyű dolog.

LUDAK A JÉGEN.

— Négy képpel. —

GUNÁR Matyi azt gágogta
(Ottan járt a fővárosba)
Az egész atyafiságnak
Egy nagy liba-társaságnak:
Hogy a fővárosi népek
Nagy barátjai a jégnek.
A városerdőbe járnak.
S fagyott taván
Ünnep napján
S hétköznap is
Ha van fagy fris,
Nagy-vigadva koresolyáznak.
Gondolá a kiesi gunár:
Már biz a kár,
Hogy Ludék is nem így tesznek,
E gyöngyörben részt nem vesznek.

Pedig otthon
Ludas-Fóthon
Iringálni van módjukban
Mert jég van ott minden lyukban.
S a mint mondta így a fagyon,
Tetszett nagyon
Kis gunár ujszólása.

Másnap szörnyű gágogásra
Ébredt föl a falu népe,
S nézvén nézte
Ludék hogy mennek a jégre.
Elöl Gunárszeghy lépe
A ludságnak feje, éke,
S nyitván esőrét, így beszéle —
»Gigom-gágom,
Kedves drága rokonságom,
Mivel nyáron
Nincs módunkban iringálni;
Olyat kellett kitalálni,
Hogy a fagyott vizeken,
Ha december megjelen,
Örömünk szintén legyen.
Hogyha nyáron uszkálunk,
Akkor télen csuszkálunk!
Gigom-gágom,
Indítványomat ajánlom!«

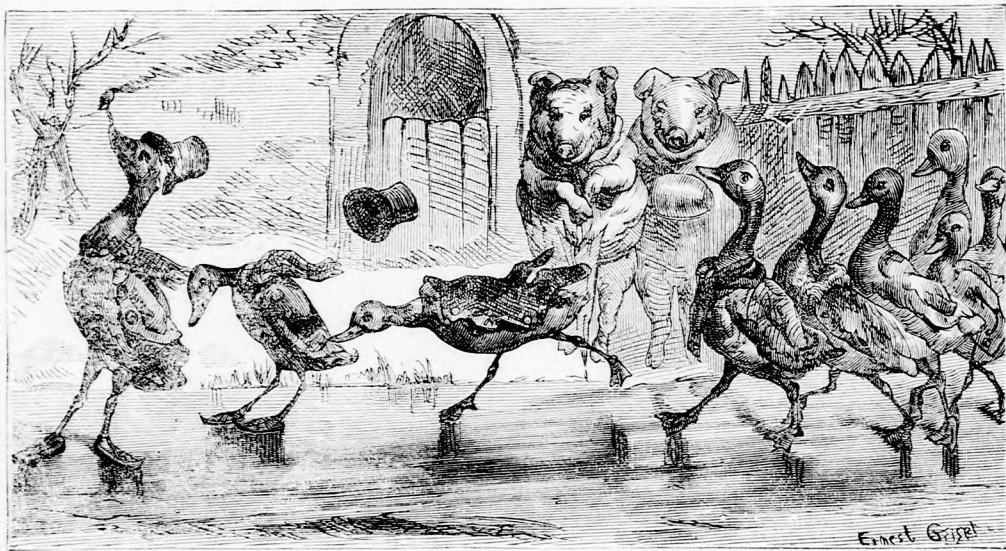
Roppant éljen-gágogással
És nagy szárny-csattogatással
Elfogadták
Gunárszeghy ajánlatát.
De fölállt most Buriházy
S a esőrén
Ilyetén
Kukoricaszemen szedett
Hizodalmas beszédeket
Az atyafiságnak tár ki:
»Bárki
Köztetek bármit beszéljen:
Czélja, haszna
Ennek csak olyképen van, ha
Versenyfutás lesz a jégen!«
És mind azt mondták rá:
»Gá-grá,
Nyáron ázás,
Télen fázás,
Legyen verseny-koresolyázás!«

A tervet rögtön kifőzték,
 A távolságot kitűzték,
 Választottak pályabírót
 És indítót;
 Sőt díj is volt.
 Az első díj volt ugy hiszem:
 Kétszáz piros tengeri szem
 Kukoricza-értékiben.
 A második már csak hetven,
 A harmadik pláne ötven.
 »Gígom-gágom csend legyen!
 A sorokban rend legyen!
 Papajháthy lesz a bíró,
 Gunár Matyi az indító,
 Buriházy díj-kiosztó.
 Gunárszeghy s még vagy heten
 Részt vevének a versenyben.
 Kalarábi,
 Sárgalábi

(Annak apja Papajháthy,
 Emeze meg Buriházy)
 Szörnyen biztanak magukban,
 Úgyes széles lud-talpukbán.

Körül csend,
 Áll a rend.
 Egy szisszentés
 Két fütytyentés
 Lesz a jel.
 Nosza fel! . . .
 Zizi—zitty,
 Sivi—fitty! . . . .

Sima a jég
 A téli ég
 Sötétes kék,
 Nyugodt tiszta.
 A parton két mangalicza
 Tanui a futásnak.
 Szól az egyik a másnak:

»Röf, röf, kamám, ugy ívélem;
 Mind elbuknak a jégen!«
 »Nyöf, nyöf, igazat szól kend,
 Rányomhatom az ígent.
 Mert a ludság tud uszkálni
 Am de nem jól tud csuszkálni.«

S figyelemmel nézegetik
 A jégpálya hosszúságát
 És a célznak távolságát.
 Hu-lu-huss,
 Fu-fu-fuss,
 Gyorsan el a célra juss!

Sívi-suvú, gígom-gág,
 Elzug a nagy társaság.
 Hol elől van Kalarábi
 Hol meg a gyors Sárgalábi.
 Néz dicsőség Papajhátra,
 Csak most ne szoruljon hátra!
 Buriháza sem hagy magán
 Fennyen
 Könnyen
 Kifogni. Mert lud a talpán
 Volt még minden nevelése!
 Most sem jut a ezélhoz kévsé:
 A futását csak gyorsítsa,
 Amint bírja, csak szoritja!

Hátul pedig szép sorjában,
 Megszedett bokor aljában,
 Mérlegelve előnyt, hibát,
 Álltak a fiatal libák:
 Libabella,
 Gágicsella,
 Hápogilla
 És Ludmilla.
 De aztán ők is rákapva,
 Szárnylebegve, nagy-gágogva
 Im szintén megindulának
 S félve-fázva iringálnak.

Ám azalatt
 A fősapat
 Nagyot haladt.

Egyik-másik bukik hanyatt.
 Kalarábi ne hagyj magad!
 Sárgalábi te se hagyjad
 Cserben atyafiságodat!

Hu-hu-huss,
 Fu-fu-fuss,
 Gyorsan el a ezélra juss!
 Üzik egymást, kergetik.
 S biz eddig
 Még ugy látszik legalább:
 Győztes leszen Kalaráb.
 Ámde nem hagyja magát
 A másik sem: Sárgaláb,
 Keményen eléje vág.

Nagy hühóval,
 Kevélykedő pipaszóval.

A parton egy kiesi kaeser
 Alázattal hajtogatja
 Üdvözléstül a fejét
 És így hápog: »jaj, be szép!
 Hejh, a ruczák nemzetsége
 De hogy lépne
 Rá a jégre,
 Mert biz ő ehhez nem ért.
 Vajh miért?
 Mert nem járhat, csak biezegve,
 Nchéz neki a feneké.«

És ez alatt a ludak
 Egymás fején átbuknak,
 De a ezélhoz nem jutnak.

Csak Sárgaláb
Ér mind odább.
Dehogy türi ezt Kalaráb!
Magán egy jókorát lökve
És vagy hármat felborítva,
Az erejét megszorítva,
Nagyot szökve

Egy hatalmas
Fordulással
Diadalmas
Gágogással
Im a parton ott terem —
Övé lett a győzelem!

A két hízó,
Noha nem volt pályabíró,
Érdeklődve egyaránt
A végeredmény iránt:
A parton végig koczogtak,
Bár a szuszából ki-kifogytak.
S így szólt most az egyik pocza
Ott a parton:
»Hallod kocza,
Én nevetségesnek tartom,
Ezt a szörnyű dulakodást.
Mikor jobb a
Meleg ölba! . .
Csakhogy lesem az áldomást.
Mert hát, koma,
Lészen majd itt nagylakoma,
Szemem szedett kukoricza,
Szereti ám azt a pocza!

És ha a nyertes libában
Egy kis emberség lakik.
Maga csak jól nem lakik,
S nagy részt ad a lakomában.
Igaz, ugy-é komám? Röf?«
»Helyes a beszéded! Nyőf!«
Szól a másik.

Ámde, koczák,
Kövér poczák:
Tőle fogatok nem vásík!
Az áldomás megesett,
A ludság beh jól evett!
S hogy sem a nagy sörtvéseknek,
Azoknak a kövéreknek
Adjon piros szemeket:
Inkább a szerény ruczának,
Kit majd megölt a bubánat,

Odav
Hato
A ru
Sip-s
A sz
S na

SZE

Az ösr
olva
egyes álla
teletben
nak még
tiszteletbe
s azokat

Kele
Ázsia dél
szent álla
ápolnak.
bikák, só
egy tudós
bek közt

»Az
látogatta
Hajdan,
egyptom
vizében
dilok di
nem pus
most ró
nagy tis

Az
kellemes
fakad s
vizben l
ember l
nek és
Nagyon
nem bán
akármit
tótól zá
gyes fé
ügelne

A
latságos

Ódvetett
Hatot-hetet.
A ruczáska hálálkodott
Sip-sáogott
A szemeket mind elkapta
S nagy bögyébe olvasgatta.

SZENT ALLIGÁTOROK.

(Képekkel a 4. és 5. lapokon.)

Az ősrégi időkben, mint már bizonytalán olvastatok, voltak népek, melyek egyes állatokat bálványoztak s isteni tiszteletben részesítettek. Mai napig is vannak még népek, melyek különösen nagy tiszteletben tartanak némely állatokat, s azokat megölni nagy bűnnek tartanak.

Keletindia benszülött népei, messze Ázsia déli részén, szintén bírnak különféle szent állatokkal, melyeket nagy gondnal ápolnak. Vannak szent elefántok, szent bikák, sőt szent alligátorok is, melyekről egy tudós utazó, ki ama tájakon járt, egyebek közt ezeket írja:

»Az Indus folyó vidékén utazva, meglátogattam a híres szent alligátorokat is. Hajdan, több ezer esztendővel ezelőtt, az egyiptomiak szentnek tartották a Nilus vízében élő krokodilokat; most a krokodilok dicsőségének vége, nem tiszteli, hanem pusztítja őket mindenki; helyettük most rokonaik, az alligátorok jutottak nagy tisztességre Keletindiaiban.

Az Indus folyótól nem messzire, kellemes dombos vidéken meleg forrás fakad s jókora tavaeskát képez. E meleg vízben lubiczkolnak az alligátorok s ha ember közeledik, azonnal a parthoz jönnek és várják, hogy emivalót kapjanak. Nagyon szelidek és jámborok, nemesak nem bántják az embert, hanem engednek akármit is tenni magukkal. Nem messze a tótól zárdaféle épület van, melyben a kegyes férfiak laknak, kik az alligátorokra ügyelnek s azokat etetik.

A látogatókat szívesen fogadják s mulatságos nézni az állatok ebédjét. Egy-egy

leölt juhot, kecskét dobnak a vízbe, az alligátorok gyorsan elősietnek és mohón kapkodnak a jó falat után, egyik a másik elől igyekeztve azt elkapni; a melyik fürgébb, az persze legjobban jár. Van köztük egy nagyon, nagyon vén is; ez már nem bír a többivel versenyt uszkálni, mert több mint száz esztendő és »nagyapó«-nak hívják. Szegény bizony sokszor éhen maradna, de a jámbor ápolók gondoskodnak róla, külön kihívják a partra és meg-
etetik. Így aztán a »nagyapó« nem is toladodik oda a közös ebédhez, a hol ugy sem tudna jó falathoz jutni.«

»CSIBA TE!«

(Képpel a czimlapon.)

CSIBA! Mindjárt békét hagytok!
Ej, te pákosztosok vagytok!
A ruhámat majd letépik.
Tán tejfölke kéne nekik?

Förge, Kullancs, odébb innen!
Tejfölt mamának kell vinnem,
Meleg konyhán majd a Lizi
Sárga vajjá köpülőzi.

Ha az írója elvála,
Öntök belőle egy tálba.
Abból bőven habzsolhattok,
A cziczának is hagyhattok.

Jusson nektek, maradjon is.
Lakjék jól e czirmosom is.
Én meg aztán vígan nézem
Vajas kenyérral a kézben.

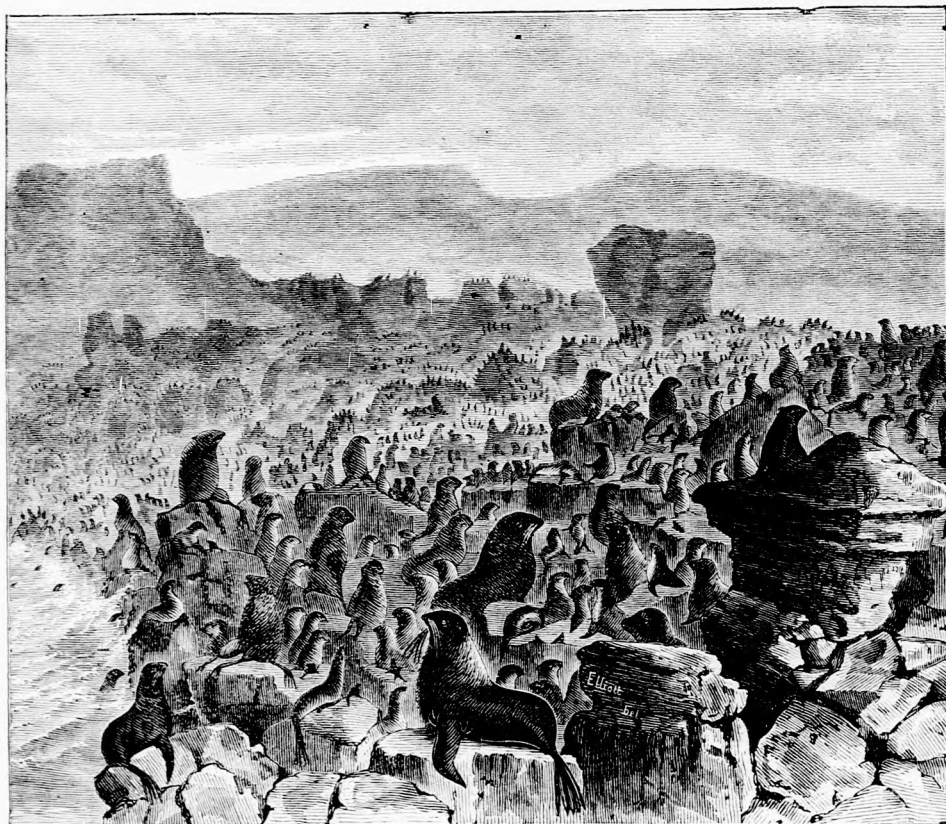
MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XV. köt. 24-ik számában közölt képrejtvény megfejtése:

„A haza minden előtt.“

Helyesen fejtették meg: Siska Erzsike, Spitzer Kornelia, Schön Emil, Auer

Lujza és Klára, Wolkenberg Gizella, Hertelendy Lóra, Zadubánszky Róza, Mikosevics Mariska, Zuna Irma és Gusztáv, Tilsák Rudolfine, Sparrast Fanni és Gabriella, Mandel Emma, Józsi. Ede és Lipót, Somorjai olvasóköri, Lichtmann Mór, Engel Ilka és Gizella, Szentirmay Béla, Mojsisovics Vilmos, Lőrinczy Janka és Aranka, Genersich Linka, Veisz Andor és Viktor, Vízner Aranka és Juliska.

FÓKA-TANYA. (Lásd a 40. lapon.)

Részben megfejtették: Walter Vilma, István, Ferencz és Sándor, Frölich Ilona, Stessel Aranka, Weber Klára, Jurisics Milike, Bernstein Paula és Sándor, Kánitz Ilona és Géza, Weinmann testvérek, Buday Emma, Reinhart Katicza és Erzsike, Biró Dezső, Merza Gizella, Zinsenheim Ilona és Teréz, Voyta Ilona, Balassovich Alice, Kadlik Berta és Károly, Held Elemér, Frisch Ida és Emma, Weisz Géza, Balás

Iréne, Umbach Lajos és Géza, Vörösváry Ilona és Feri, Paulovics Amália és Reicher Irma, Török Vilma.

*

A »KIS LAP« XV. köt. 23-ik számában közölt rejtvény megfejtését utólag még beküldték: Repeczky Irén, Molnár Elek.

Felelős szerkesztő: *Forgó bácsi*. Kiadó-hivatal: Budapest, barátok-tere, 3-ik sz., Athenaeum-épület. Budapest 1879: Nyomatja a kiadó-talajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai részv. társulat.

Megjelen hetenként egyszer, 16 oldalon.

